

(1913 – 1950)

ALİ OSMAN ÖZTOP

1913 tarihinde dünyaya geldi. Isparta Atabeylidir. Maruz kaldığı yilancık hastalığından dolayı henüz 20 yaşlarında iken sakat kalmıştır. Bunun için Alil Ali, Kötürüm Ali gibi lakaplarla bilinir. Hemşerisi Tâhirî Mutlu Ağabey vesilesiyle nur hizmetlerini tanımıştır. Allah ayaklarını almış, ona adeta manevî kanatlar vermiştir. Kısa ömründe, yarım vücuduyla hizmette adeta uçmuştur. Çok faal ve hızlı bir hizmet hayatı vardır. Dünyasına bedel, ahiret yüzüne gülmüştür. Zira vefat ettiğinde, Üstad'ı onun için şöyle der: “Tebrik ediyorum ki, vazifesini tam yapmış ve şimdi de Nur kahramanları Hâfız Ali ve Hâfız Mustafa yanında duama dâhildir.” Emirdağ Lâhikası'nda adı: “Alil Ali, Kötürüm Ali, Ali Osman, Demirbaş Ali Osman” şeklinde çokça geçmektedir. Ali Osman Öztop 1950 tarihinde daha henüz 37 yaşında iken vefat etmiştir. Mezarı Atabey'dedir. Sorulsa ki: “Bir nur talebesinin hayatını filme alalım?” Aklıma gelen ilk isimlerden birisi, “Alil Ali” olurdu.

Hatıraları müsvedde olarak yazan Ali Osman Ağabey'imizin yeğeni Ali Rıza Atadal'dır. Kendisi 38 yıllık kadim dostumdur. Ankara ODTÜ mezunudur. Dayısının vefat yılında doğmuş ve hizmet bayrağını onun bıraktığı yerden alarak devam ettirmektedir. Ona tam bir hayırlı halef olmuştur. Yazdığı hatıraları düzenlendikten sonra tekrar kendisine vererek tashih ettirdim.

Ali Rıza Atadal Anlatıyor

GENÇ YAŞINDA KÖTÜRÜM OLDU

Dayım kötürüm (Alil) Ali Isparta'nın Atabey ilçesinde 1329 (1913) tarihinde doğmuş ve 20 Ekim 1950'de daha 37 yaşında iken vefat etmiştir. Mezarı Atabeydedir. (Atabey, Agros ve Aras diye de bilinir. Her üç isim de Risale-i Nur'da geçmektedir.) İlkokulu bitirdikten sonra bağ-bahçe işleriyle meşgul olmaya başlar. Boylu poslu olan genç Ali Osman tahminen 20 yaşlarında iken, halk arasında “yilancık” diye bilinen bir hastalık vücuduna arız olmuş ve birkaç sene içerisinde bacaklarının kas ve sinirleri tamamen zayıflayarak yürüyemez bir hale gelmiştir. Artık kötürüm olmuştur, bir daha hiç yürüyemez. Çare olarak; yere dayanıp yürüyebilmesi için, altına deriden bir altlık, ellerine de birer ellik verilmiş. Bu şekilde önce ayaklarını öne atıyor, sonra elleriyle yere dayanarak vücudunu ileriye doğru verip yürüyebiliyormuş.

RİSALE-İ NUR'U TÂHİRÎ MUTLU TANITIR

Kötürüm olan dayımın hayatı evinde böyle geçerken, tahminen 1938-1939'lu senelerde Risale-i Nur'u tanımakla şereflenir. Hemşerisi Tâhirî Mutlu Ağabey bizzat eve gelerek dayımla meşgul olmaya başlar ve Risale-i Nur'u ona tanıtır. Zaten bekâr olan dayım Ali Osman, artık o tarihten itibaren kendini tamamen nurların hizmetine vakfeder. Bedenî hayatı bir anda yıkılan dayımın, manevî hayatı birden ayağa kalkmıştır. Üstad'ına yazdığı bir mektubunda: “Allah'ıma şu dünyadaki bütün zerrelere adedince hamdolsun. Şu zamanın hatta mazi ve müstakbelin de en büyük ve en mühim uleması olan Risale-i Nur'u bizlere bahşetmiş.” diyerek hayatını iman ile hayatlandırmış, yarım vücuduyla, kısa ömründe, sanki on ayakla hizmete koşmuştur.

Nurlarla ayaklanan Alil Ali, Tâhirî Ağabey'in getirdiği nur risalelerinin yazılıp çoğaltılması ve yakını olan eski arkadaşlarına risaleleri tanıtmakla meşgul olmaya başlar. Dayım aynı zamanda kitap ciltlemeyi iyi bildiği için, diğer ağabeylerin yazdıkları kitaplar da ona gelir, onları da ciltlemiştir.

Atabey'de, Tâhirî Ağabey'le beraber nurları tanıttıkları ciddi gayret sahibi talebeler burada bilinen lakaplarıyla şunlardır: Câranların Şükrü Özbek, İmamların Hilmi Uysal, Tatarın Abdullah Çavuş

Sualp. Ben bu ağabeylerin ilk ikisini çocukluğumda dedemlerin mahallesine gidip gelirken tanırdım. Bu fedakârlar gizli olarak hem nurları yazarlar, hem de çocuklara Kur'an öğretmekle meşgul olurlardı. Nurları tanıdıktan sonra da asıl Abdullah Çavuş Ağabey'le çok sıkı münasebetlerim olmuştur. Onun hakkında zaten Kastamonu ve Emirdağ Lahikaları'nda bir hayli bahis yer almaktadır.

YOKSULLUK İÇİNDE HİZMET ETTİ

Burada Annem Ayşe Atadal'dan dinlediğim bir hatırayı arz edeyim. Ta ki o günkü hizmet şartlarının zorluğunu tekrar hatırlayalım:

Annem anlatıyor: “O tarihlerde en küçük bir ihbar olduğunda, gelip evleri basıyorlar ve yazılan risaleleri imha ediyorlardı. Bu sebeple risaleler ekseriyetle geceleri, kandil veya gaz lambasının ışığı ile yazılıyordu. Ancak şüphe çekmemek için dışarıya ışık sızdırılmadan yazılması lazımdır. Ali Osman da o yazanlardan biridir. Ev eski, ahşap, her taraftan soğuk alırdı. Yakacak odun ve kömür de fazla olmazdı. Bu sebeple akşamdan yanan sobanın kor halindeki ateşi, mangaldaki külün içine alınır ve mangaldaki kor ateş çabuk sönmeye diye de üzeri külle örtülürdü. Ali Osman yazdıkça üşiyen parmaklarını, sadece parmaklarını bu külü açarak ısıtırdı. Üşüdükçe tekrar ısıtır ve bu şekilde sabaha kadar yazıya devam ederdi.

Rahmetli Ali Osman Ağabey'im bu şartlarda çok fazla hizmet etmiştir. Bu ihlâslı fedakârlığı bana çok tesir ederdi. Arada bir parça nurlardan okuyuverdiğinde; ‘sanki ağızından cennet balı akıyor gibi tatlı lezzet alırdım.’”

İşte dayımdan sekiz yaş küçük olan annem Ağabey'i Ali Osman'ı böyle anlatırdı. Cenab-ı Hak cümlesine gani rahmetler eylesin. Âmin.”

EĞİRDİR'DE MUSA (A.S.) GİBİ KORUNUR

Dayım, Atabey'de anne babasının evinde böyle hizmet ederken, Eğirdir'e birisinin gitmesi icap eder. Ağabey'ler Üstad'ımızla da istişare ederek, bekâr olduğu için dayımın gitmesini uygun görürler. Ve Eğirdir'de hizmet etmesine karar verirler. Dayım Alil Ali nihayet Eğirdir'e taşınır. Orada Çilingir Ali Savran, Kazım Ağabey vs. ile hizmete devam ederler. Burada hizmetler enteresan bir inayet-i İlahiye ile cereyan eder. Şöyle ki:

Şimdiki gibi her yerde nur dersaneleri olmadığı için evler kullanılır. Nur talebelerinin evleri de hem genişlik, hem de emniyet bakımından müsait değildir. Eğirdir halkı da ekseriyetle Halk Partili olmasıyla meşhur olduğu için, nurların tanıtılması ve yazdırma hizmetleri oldukça zor şartlarda yapılmaktadır.

Orada ikamet eden büyük dayım Hasan İnce vardır. Yani, dayım Ali Osman'ın ve annemin dayısı olan büyük dayımız. Onun iki katlı, o günkü şartlara göre güzel ve geniş olan bir evi vardır. Fakat büyük dayım Halk Partilidir ve Eğirdir Halk Partililerin de başıdır.

Kaderin tecellisine bakın ki; büyük dayımızın hanımı olan yengemiz Şehriban İnce, ‘Musa'nın (a.s.) Asiye'si gibi’ çok safi, salâbetli ve dindar bir hanımdır. Yeğeni olan kötürüm Ali Osman dayımı oraya yerleştirir. Hizmetlerin kendi evinde yapılmasını ısrarla ister. Ve evinin, hem de üst katını hizmetler için ayırır. Büyük dayımız da buna mecburen muvafakat eder. Artık ilçenin Halk Partisi Başkanı'nın evi dersane-i nuriye olmuştur. O andan itibaren bu ev arama ve baskınlardan -şikayet bile olsa- müberra ve mahfuzdur. Burada arama ve baskın yapılamazdı. Çünkü o günkü idarecilere göre; en emniyetli şahıs, elbetteki kendi partilerinin başkanı olan şahsın evidir. İşte kaderin tecellisi; Allah (CC) geçmiş devirlerde Musa'yı (a.s.) hangi saraylarda büyütmüşse, benzer bir tecellisi Eğirdir gibi bir yerde görülür. Ve o günkü dehşetli şartlarda böyle bir evde Kur'an nurları çoğaltılır, her tarafa neşredilir.

Üç-dört sene gibi uzunca bir müddet büyük dayımızın evi böylece nur dersanesi olur. Orada Eğirdir köylerinden gelen bir çok insan nurları tanır ve imanlarını artırırlar. Bu insanlar köylerine dönerken dayım onlara okumaları ve yazmaları için birer risale verir. Onlar da yazdıklarını ertesi pazar getirirler. Dayım da tashihatlarını yapar, ciltler ve yazmaları için onlara başka risaleler verir. Böylece epeyce bir nur talebesi yetişmiş olur. Sonra dayımı merkezî bir köy olan İmrahor'a taşırlar. Bir müddet de orada hizmetlere devam eder.

Eğirdir'deki bu hizmetleri Üstad'ımız bakınız nasıl tahsin ve tebrik ediyor:

“Atabeyli alil (kötürüm) Ali Osman'ın yazdığı uzun mektubu ve Asâ-yı Mûsâ Risalesi ve Nurların neşrinde cidden tesirli çalışması ve hizmet-i Nuriyede çok çalışkan Çilingir Ali ile ve dayısı Hasan'ın ona yardım etmesi ve mübarek hülyaları ve tevafuları bizleri ferahlandırdı. Eğirdir kasabasını bana ziyade sevdirdi. Cenab-ı Erhamürrahim'in onlardan razı olsun.” (Emirdağ Lâhikası)

“Sâlisen: Hüsrev'in mektubunda, Atabeyli Kötürüm Ali ve Eğirdirli Kâzım'ın Nurlara tam şevkle hizmetleri, hattâ ruhanîleri de onları tebriki ve tahsine sevkeder.” (Emirdağ Lâhikası)

“Atabey kardeşlerimizden, Lütfü vârislerinden Ali Osman'ın mektubundaki sualine cevap vermeye vakit bulamadık.” (Emirdağ Lâhikası)

“Alîl Ali Osman ve Çilingir Ali, Nur'un pek çalışkan kardeşlerimizin tebriklerini ruh u canımızla hem bayramlarını, hem Leyle-i Kadir'lerini, hem hârîka ve kıymetli ve çok sevablı hizmet-i Nuriyelerini tebrik ediyoruz ve muvaffakiyetlerine ve mahfuziyetlerine dua ediyoruz. Onlar, Nur dairesini ebede kadar bir cihette minnetdar ettiler, Allah razı olsun, âmîn! Ali Osman, mektubunda isimleri bulunan kardeş ve hemşirelerimize birer birer selâm ve dua ediyoruz ve dualarını istiyoruz. Ve mübarek bir kardeşimiz olan Kâzım'ın ruhuna Cenab-ı Hak binler rahmet eylesin ve kabrini pürnur etsin, âmîn!

Ali Osman'ın mübarek kaleminin bir kerametidir ki; gönderdiği onbeş parça risalecikler, aynı vakitte Konya Medrese-i Nuriyesinin iki mühim şakirdi geldiler, aynı o risaleler bize lâzımdır dediler, onlara verildi. Ali Osman'a daha geniş bir sahada sevab kazandıracaklar. Umuma birer birer selâm ve dua ediyoruz.” (Emirdağ Lâhikası)

“Sâlisen: Nur santralî Sabri'nin, Lâhika'ya girecek güzel mektubu ve Ali Osman ve Çilingir Ali'nin Nurların neşrindeki kudsî hizmetleri ... ve Eğirdir köylerinde Ali Osman'ın ve Halil İbrahim'in tasdikiyle çok hâlis Nurcuların yetişmesi... Cenab-ı Hak onların umumundan razı olsun. Hususî ve ayrı ayrı mektub yazamadığımdan gücenmesinler.” (Emirdağ Lâhikası)

HASAN FEYZİ'NİN YERİNİ DEMİRBAŞ ALİ OSMAN DOLDURUR

Emirdağ Lâhikası'nda Denizli Kahramanı Hasan FeYZi'nin vefatı münasebetiyle Üstad'ımızın bir mektubu vardır. Bu mektupta Üstad Hazretleri Hasan FeYZi'yi müjdelilerle taziye ettikten sonra, mektubun hâşiyesinde onun yerini Ali Osman'ın doldurmasını tavsiye ediyor. Şöyle ki:

“...İnşâallah Cenab-ı Hak onun vazifesini dünyada gördürecek Nur dairesinde çok Hasan FeYZi'leri yetiştirecek.” (Haşiyeye)

“(Haşiyeye): Bu merhum kardeşimizin Nur'a ait müteaddid vazifelerini tamamen görecek ve şakirdlerin tensibiyle ve meşveretiyle intihab edilecek bir yeni kahraman bulununcaya kadar, o vazifeleri taksimül- a'mal suretinde herbir şakird bir vazifesini yapmağa başlasın. Demirbaş Ali Osman, bu vazife Isparta'da sana düştü. Hem oradaki kardeşlerin meşvereti ile, onun yeri boş kalmamak için Nur'la onun gibi çok alâkadar birisi, şimdilik Denizli Hüsrev'i vaziyetini alsın. Ona hediye ettiğim takkeyi muhafaza etsin, tâ hakikî sahib çıkasıya kadar.” (Emirdağ Lâhikası)

MALUM VE MEŞ'UM AFYON HAPSİNDE

Bu arada 1948'lere gelinmiştir. Malum ve Meş'um Afyon Hapishanesine Üstad'ımızla beraber nur talebeleri toplattırılmaya başlanır. 6 Mart 1948'de, o civardaki bir çok nur talebesiyle beraber, dayımı da kötürüm olmasına rağmen tevkif ederler. Sadece iki hafta kadar hapiste kaldıktan sonra, 22 Mart 1948 günü tahkikatı yürüten Afyon Cumhuriyet Savcılığı, o güne kadar tevkif edilmiş 48 nur talebesinden otuzu hakkında takipsizlik kararı vererek, otuz kişiyi serbest bırakır. Dayım da bunlardan biridir. Bu arada ağabeylerden bazıları tutuklanma tarihlerine göre kimisi iki ay, kimisi de birer ay, hatta bir iki hafta kadar kalıp çıkarlar.

Fakat, bilahare incelemeyi yürüten Afyon Sorgu Hakimliği ise, Üstad'la beraber 49 maznunun evrakını yeniden incelemiş ve 26 Mayıs 1948 günü verdiği kararla, savcının serbest bıraktığı 30 kişinin men-i muhakemelerini reddederek, gayr-ı mevkuף-tutuksuz- olarak ağır cezada muhakeme edilmelerini karara bağlamıştır. Dayım Alîl Ali de bu otuz kişi içindedir. Ve gayr-ı mevkuף-tutuksuz- olarak mahkemeye çağrılır. Fakat ani gelen bir kararla, sakat olduğu için, onun muhakemesi gıyabi olarak yürütülecektir. “Bizzat gelmesine lüzum yoktur” denilince, tekrar Atabey'e döner.

Mahkeme 6 Aralık 1948'de verdiği kararla Üstad'ımızla beraber 18 nur talebesine altışar ay ceza verir. Diğerlerinin masumiyetlerine hükmedilip, beraat verilir. Dayım da gıyabi beraat alanlardandır.

Bu mahkeme temyiz ile beraber uzun süre devam eder. Neticede bu şekilde mahkeme devam ederken iktidarı ele alan Demokrat Parti Hükümeti, umumi af ilân etti. Afyon Mahkemesi de af kanununun daire-i şümulüne girdiği için dosya ortadan kaldırıldı. Afyon Mahkemesi, ehl-i vukufun raporuna istinaden de, Haziran 1956 tarihinde, ittifakla Nurların beraatına ve serbestiyetine karar verdi. Karar kat'ileşti. Artık bu tarihten sonra, merkez-i hükûmette, Risale-i Nur Mecmuaları matbaalarda tab edilmeye başladı.

TÂHIRÎ MUTLU AĞABEYİMİZDEN BİZZAT DİNLEDİĞİM GÜZEL BİR HATIRAYI NAKLEDEYİM:

Burada Tâhirî Mutlu Ağabey'imizden bizzat dinlediğim güzel bir hatırayı nakledeyim:

Afyon Hapishanesi'nden Üstad'ımızla beraber bütün ağabeyler 22 Mart 1948 günü mahkemeye giderler. Dayım da mevkuf-tutuklu- olarak aralarında. Herkes ikşer ikişer kelepçelenir. Hatta Üstad'ımız Sav'lı bir ihtiyar ile kelepçelenir. Jandarmaların refakatinde bütün grup hapishaneden mahkemeye doğru hareket eder. Fakat Dayım kötürüm olduğu için arkalarında kalır. Tek başına arkalardan sürünerek, kendini çeke çeke mahkeme binasına kadar gelir. Önden giden Üstad ve Ağabeyler muhakeme edilecek olan binanın üst katına çıkarlar. Salonun dış sofa kısmında merdivenin başında mahkeme saatini beklemektedirler.

Dayım ise arkadan gelmiştir. Üst kata çıkması lazımdır. Merdivenlerden çıkmaya başlar. Evvela vücudunu bir üst basamağa alıp, sonra ayaklarını çekerek, geri geri, "tık.. tık.. tık.." diye ses çıkararak tırmanmaktadır. Manzara çok dokunaklıdır. Yukarıdan bu manzarayı Üstad'la beraber seyreden Ağabey'lerin bazıları:

"İşte en sakatımız dahi buraya gelmiş idamla yargılanıyoruz!" diye hüüzlenirler. Üstad'ımızın da gözleri yaşarmıştır. İşte tam bu esnada, Üstad'ımız gür bir sesle bütün topluluğa hitaben: "Korkmayınız kardeşlerim! İnşallah bu Nurlar parlayacaklar" der. Tâhirî Ağabey: "Bizim, idamla yargılandığımız mahkemede, bu kadar dehşetli şartlar içinde, Üstad'ımızdan çıkan bu sözün münasebetini bir anda kuramadık. Hatta, 'acaba Üstad'ımız hapishanenin o dehşetli tecridhanesinde muvazeneyi mi bozdu?' diye endişelenmiştik. Sonra zaman o sözü tefsir etti ki; aynı hakikat bir müjde imiş. Mübarek Üstad'ımız ilham ve ihtarlarla bize bu müjdeleri veriyormuş."

VEFATI VE İKİ KERE KILINAN CENAZE NAMAZI

Nihayet dayımın son seneleri daha da ciddi hastalıklarla geçer. Esbab dairesinde yaşıyoruz. O, zor, soğuk şartlar ve çok kitap ciltlemekle meşguliyet esnasında aldığı selülozik tozlar, onun tüberküloz (verem) olmasına vesile olur. Nur talebeleri ağabeyler ve ev halkı tedavisi için çok uğraşırlar. Fakat takdir-i İlahi öyle hüküm vermiştir. Nihayet 10 Ekim 1950 günü Rahmet-i İlahiye'ye ve O'nun Resulü'ne kavuşur.

Üstad'ımız dayımı şu mektupla taziye eder:

"Râbian: Ali Osman'ın vefatıyla hem akrabasını, hem Medreset-üz Zehra ve Nur dairesini taziye ediyorum. Ve onu da tebrik ediyorum ki, vazifesini tam yapmış ve şimdi de Nur kahramanları Hafız Ali ve Hafız Mustafa yanında duama dâhildir. Umum kardeşlerime binler selam. El Bâki Hüvel Bâki. Said Nursî" (Emirdağ Lâhikası)

Cıvardaki birçok nur talebeleri ve memleket halkından kalabalık bir cemaatle Atabey'de defnedilir. Defnedildiği gece cenaze namazını kıldırın memleketimizin hocasına rüyasında görünür:

"Hafız Efendi benim cenaze namazımda, 'Sübhanek' okunurken 've celle senâûke'yi unuttunuz. Cemaati toplayıp lütfen namazımı tekrar kıldırınız" der. Hocaefendi de hakikaten unuttuğunu hatırlar ve namazı tekrar kılarlar. Hatta uzak yerlerden gelip cenaze namazına yetişemeyen birkaç nur talebesi de cenaze namazını kılmış olurlar.

Cenab-ı Rabbim, Üstad'ımız ve cümle nur talebeleriyle beraber ona gani rahmetler eylesin ve bizleri de hâlis nur talebeliğine muvaffak kılarak, onların şefaatlerine mazhar ve saadet-i ebediyede beraber eylesin. Âmin.. Âmin.. Âmin..

Ali Osman Öztop'un Atabey'deki kabri**ALİ OSMAN'IN ÜSTAD'INA YAZDIĞI BİR MEKTUP**

Alil Ali Osman Ağabey'imiz yazdığı bu samimi mektubunda, Aziz Üstad'ına hem hizmetlerini arz ediyor; hem de hal ve hastalığına karşı Nurlarda bulduğu teselliği anlatıyor:

“Çok Aziz, çok sevgili ve çok muhterem ve şefkatli Üstad'ım Efendim Hazretleri!

Mübarek şuhur-u selaselerinizi tebrikle mübarek el ve etek ve bizlere yümn-ü bereket bahşeden kadem-i mübarekelerinize yüzümü ve gözüümü sürerek hürmetlerle bûs ederim. Bu fakir âciz talebeniz iki gün evvel mübarek aylara tebrikiniz olan mübarek kendi yazınız tebdil edilmeden iki mübarek mektubunuzu aldım.

Birisi Kahraman Tâhîrî ve İnebolu ve Kastamonu kahramanlarından aldığınız teberrüklerin tevafukunu bahseden..

İkincisi: Bizlerin sa'y ü gayretlerini arttıran bu mübarek aylarda beş vecihle sevap kazandıran Zülfikâr Mu'cize-i Kur'anî ve Ahmed'i'ye çalışmamıza dair müjde ve beşaretleriniz..

Üçüncüsü: Canlı canlı mektubunuz olan Kahraman Tâhîrî Ağabey'imizin bu mektuplarla beraber gelerek, bir akşam hanemizde kalarak, siz sevgili Üstad'ımız Hazretleri'nin karşıdan selamlaşmalarınızla cismen bizimle görüşür gibi bu âciz pür-kusur talebenizi tarifinde aciz bir derecede memnun ederek bu mükerrer tebriklerin bir günde gelmesini hakkında büyük bir nimet bilerek kabul ettim. Cenab-ı Hak her ikinizden ebediyen razı olsun. Âmin.

Sevgili Üstad'ım! Biz, mübarek nurlarınızı burada ümmi talebeniz Çilingir vasıtasıyla herkese hatta her eve ulaştırıp okutmakta ve neşrine çalışmaktayız ve nurlar takdir edilmektedirler. Cenab-ı Hakk'ın lûtfu ve siz sevgili Üstad'ımızın dua-i himmetleri ve nurların tesiriyle Cenab-ı Hak bizlere yoldaş verip bu hafta iki tane Asâ-yı Mûsa siz sevgili Üstad'ımızın mübarek elleriyle tashih ettiğiniz bir müsveddeden tashih ediyoruz. Ve bu arada tashih için gelecek arkadaşlarım gelinceye kadar da ikinci vazife Zülfikâr'ı yazıyorum. Onuncu Söz zeyliyle ve Yirmibeşinci Söz zeyilleriyle beraber hemen bitmek üzere. Yetmiş sayfa kadar bir şey kaldı. Ondan sonra Ondokuzuncu Söz'ü Cenab-ı Hakk'ın müsadisiyle ve dualarınız himmetiyle bu mübarek şuhurlarda hitam buldururum inşaallah.

Sevgili Üstad'ım! Senelerden beri Nur içinde bulunduğum halde ve bütün ömrümü ona sarf edip hattâ başka eski güzel tefsir görüp içerisinde bazı ihtiyaç görülen mes'ele olup okunması lâzım iken, dikkatin zayi' olmaması için Risale-i Nur'dan anladığım ve aldığım feyiz kâfi diye onları okumaya bile vakit geçirmediğim halde Nurları takdirime dair kalemim kalbimdeki takdir ve tahsinlere tercümanlık yapıp hiç bir vecize yazamamışlığım ve bir kısım yeni kardeşlerimin mektuplarındaki güzel tahsinler görüp kendimi Risale-i Nur'dan uzak görüp bu güzel Nurlar kalbimde bir ilham açmayıp, açtı ise de kalemim tercüman olamadığına müteessir oluyorum. Anlıyorum ki; her kardeşim terakki edip, kendimi de tedennide görüyorum. Risale-i Nur'dan aldığım izahla ben kendime yine büyük bir lütuf olduğunu anlayarak kabul ediyorum. Çünkü sıhhatim yâr olsa idi ben de bir kısım emsalim gibi mübarek Nurların kevser şerbetlerini siz sâkî olan sevgili Üstad'ımdan alıp sizlerle temas edemezdim, biliyorum. Bu kusurlu talebeniz fakir aileye mensub, ibtidaiye tahsilimden başka tahsilim olmayıp, onbeş-onsekiz senedir de mariza-i bedenimin şiddetli ızdırapları yüzünden ve tahsilin açtığı fikir ve zekâ kapıları kapanıp bilgilerimi unutmuşum. Şu on senedir de bulunduğum haneden bir tarafa çıkamayıp, anlamak istediğim müşkilleri anlamak için hiç bir âlimin yanına varamıyorum. Allah'ıma şu dünyadaki bütün zerratlar adedince hamdolsun, şu zamanın hattâ mazi ve müstakbelin de en büyük ve en mühim üleması olan Risale-i Nur'u bizlere bahşetmiş.”

Nur Şakirdlerinden,
Atabey'li **Alil Ali Osman**

(El yazması Osmanlıca Emirdağ Lâhikası 196/30)